

ברח לך אל מקומך

(1) ספר במדבר פרק כד

יִסַּר אֶף בָּלֶק אֶל בְּלָעַם וַיִּסְפַּק אֶת פִּפְיוֹ וַיֹּאמֶר בָּלֶק אֶל בְּלָעַם לָקַב אִיבֵי קְרֵאתֶיךָ וְהִנֵּה בְּרַכְתָּ בְּרַחֵךְ זֶה שְׁלִישׁ פְּעָמִים:

(יא) וְעַתָּה בְּרַח לְךָ אֶל מְקוֹמְךָ אֲמַרְתִּי כִּבְדֹךָ וְהִנֵּה מְנַעֲךָ יְלֹד מִכְבוֹד.

(12) שער הפסוקים - פרשת בלק

וכיון שבלעם לא היה רוצה להמשיך ההבל שהוא מן פה העליון לקלל ישראל, אלא אדרבא המשיכו לברכם, א"כ ברח לך אל מקומך העליון, והתעלם שם למעלה ברישא עילאה, ולא תתפשט דרך הפה לברך את ישראל:

זוהר חלק ג דף רפח/א

האי עתיקא קדישא טמיר וגניז, וחכמתא עלאה סתימאה, בההוא גולגלתא משתכח, ודאי בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישא בלחודוי, בגין דאיהו רישא לכל רישא, חכמתא עלאה דאיהו רישא ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה, מוחא סתימא, מוחא דשכיך ושקיט, ולית דידע ליה בר איהו:

תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא, ודא לעילא מן דא, רישא חדא חכמתא סתימאה, דאתכסייא ולא מתפתחא, וחכמתא דא סתימאה, רישא לכל רישי דשאר חכמות: רישא עלאה, עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, רישא דכל רישא, רישא דלאו רישא, ולא ידע, ולא אתידע, מה דהוי ברישא דא, דלא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו, ועל האי אקרי (במדבר כד יא) ברח לך אל מקומך, (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין, דביה תלייא אין:

השם העצמי וההתחדשות צו

העולם הרוחני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבו. כל תכונת הקשבה אינה כי אם הכשרה לבנין הנצחי העצמי של היחיד, כל מרכז התורה הוא הפסוק של שמו הפרטי. זהו כל כובד הדין, כל עומק השאלה, כל איום האחריות, כל חיבוט הקבר. ויש אשר הקשבתו היא כל כך מפולשה, עד שאובד הוא את הריכוז העצמי, יודע הוא שמות רבים, רק את שמו שכה, ולא ידע. אז כי עמלו לריק הוא, ואין לו תקנה כי אם על ידי ערלת און כבירה, שמונעתו מכל הקשבה, ואחרי ההירוס הגדול הזה, החרשות, שהיא איבוד כללי, חרשו נותן לו דמי כולו, הוא שב ומתחדש בצורה חדשה, תתהפך כחמר חותם, ויתיצבו כמו לבוש.

הרב קוק זצ"ל (חדריו. קי"ז)

ומהי תשוקתי התדירית יותר טוב לומר טבעי הקבוע טבע נפשי ומהלך רעיוני – רק להתחיל מחדש מבראשית הנני תמיד עומד אצל ההתחלה. הידיעות הבודדות והמסובכות לא ירחיקוני לעולם מהנקודה הראשית שהכל תלוי בה. יכול להיות שיש כאן מן החולשה של פחד מההתרחבות היתרה, אבל אי אפשר כלל לומר שאין כאן גרעין של כשרון טמיר המושך אותי להתעמק בהראשית בתחלת הכל ביסודיות ההויה ברז המציאות באידאל האידאליים במרום וקדוש.